Р е п у б л и к а С р б и ј а
ОСНОВНИ СУД ВЕЛИКОЈ ПЛАНИ
К. 401/23
Дана 10.11.2026. године
Велика Плана

ИНФОРМАТИЧАРУ ОВОГ СУДА

[redacted]

У прилогу акта достављамо решење Вишег суда у Смедереву Кж1. 108/26 од 29.07.2026. године ради истицања преко интернет странице суда на име оштећене Виолете Миливојевић, ул. 16. октобра бр. 217, 11321 Лугавчина.

Прилог: Решење Вишег суда у Смедереву Кж1. 108/26 од 29.07.2026. године.

Судија
Светлана Јовић
ЗГО

Република Србија
ВИШИ СУД У СМЕДЕРЕВУ
Кжл 108/26
Датум: 29.07.2026. године
С м е д е р е в о

ОСНОВНИ СУД
У ВЕЛИКОЈ ПЛАНИ
02. 11. 2026
ПРИМЉЕНО

Виши суд у Смедереву, као другостепени, у већу састављеном од председника суда, судије Слађане Бојковић, као председника већа и судија Лидије Јовановске и Дејана Ђорђевића, као чланова већа, са записничарем Тамаром Миљковић, у кривичном предмету окривљеног Миомира Симића из Церовца, због противправног дела предвиђеног у закону као кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о жалбама окривљеног и његовог браниоца, адвоката Невене Јоцић Ђуричић из Смедеревске Паланке, изјављеним против решења Основног суда у Великој Плани К 401/23 од 31.03.2026. године, на седници већа одржаној дана 29.07.2026. године, а након прибављеног предлога јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, једногласно је донео

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба окривљеног Миомира Симића из Церовца, изјављена против решења Основног суда у Великој Плани К 401/23 од 31.03.2026. године, док се жалба његовог браниоца, адвоката Невене Јоцић Ђуричић из Смедеревске Паланке, **ОДБИЈА** као неоснована, а наведено решење **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Основног суда у Великој Плани К 401/23 од 31.03.2026. године, због извршења противправног дела у закону одређеног као кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, према окривљеном Миомиру Симићу из Церовца изречена је мера безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи и одређено да ће се иста реализовати у Специјалној затворској болници у Београду, а по правноснажности решења, као и да ће изречена мера трајати док постоји потреба за лечењем и чувањем у здравственој установи.

Истим решењем одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, а оштећена Виолета Миливојевић је за остваривање свог имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Против наведеног решења жалбе су изјавили:

- окривљени, не наводећи законске основе побијања али се из садржине жалбе може утврдити да је поднета због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, без јасно формулисаног предлога и

- бранилац окривљеног, као основ побијања наводећи погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, погрешну примену материјалног права и погрешну одлуку о мери безбедности, са предлогом да се побијано решење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да се исто преиначи тако што би окриљеном била изречена мера безбедности обавезног психијатријског лечења на слободи.

Јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, у свом акту КТЖ бр. 95/26 од 04.06.2026. године, предложио је да се жалбе окривљеног и његовог браниоца одбију као неоснована, а побијано решење потврди.

Виши суд у Смедереву, као другостепени, одржао је седницу већа, размотрио целокупне списе предмета, заједно са побијаном одлуком и то у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама, у смислу одредбе члана 451. став 1. Законика о кривичном поступку, па је по оцени жалбених навода нашао да је жалба окривљеног недозвољена, а жалба браниоца неоснована.

Када је у питању жалба окривљеног првостепени суд је правилно утврдио, на основу налаза и мишљења вештака психијатра, да окривљени није процесно способан - имајући у виду његово психичко стање, које је последица вишегодишњег нелеченог алкохолизма и које се манифестује оштећењима бројних психичких функција - памћење, пажња, схватање закључивање, због чега је правилно и дошло до примене одредби члана 525. Законика о кривичном поступку.

С обзиром на наведено, окривљеном је од стране Центра за социјални рад у Смедеревској Паланци решењем број 572-101-1116/2024 од 03.04.2025. године постављен привремени старалац за овај кривични поступак, те како подношење жалбе представља процесну радњу у најужем смислу те речи, окривљени није овлашћен да самостално изјави жалбу, већ то овлашћење припада законском заступнику - посебном стараоцу, сагласно одредби члана 433. став 2. Законика о кривичном поступку, што жалбу окривљеног чини недозвољеном.

Када се ради о жалби браниоца, насупрот жалбеним наводима, првостепени суд је извео све потребне и доступне доказе од значаја за утврђивање чињеничног стања.

Наиме, као неосновани су оцењени жалбени наводи да првостепени суд није правилно утврдио чињенично стање и због тога извео погрешне закључке, јер није ценио околност да су и оштећени на дан предметног кривичноправног догађаја конзумирали алкохол, а оштећена Виолета Миливојевић и лекове.

Пре свега, предметно кривично дело, односно противправно дело предвиђено у закону као кривично дело, може се учинити и према лицима која су под дејством алкохола или чак и неурачуљива, будући да радња извршења може бити предузета према било ком лицу, а првостепени суд није био у обавези да утврђује жалбом истакнуту околност, поготову када такав предлог није дат у току првостепеног поступка, а првостепени суд одлучује у оквиру предлога странака.

Сем тога, из жалбених навода може се установити да се доводи у питање и способност опажања, памћења и репродуковања околности које представљају предмет доказивања од стране оштећених. Међутим, имајући у виду њихове исказе дате у поступку, који су јасни, детаљни и у значајној мери сагласни у погледу околности које се тичу објективних елемената бића предметног дела, односно о томе које је радње окривљени предузимао, правилно првостепени суд одлучује када њихове исказе прихвата као

веродостојне. Да је њихово опажање и памћење било компромитовано у мери на коју се жалбом указује то не би било могуће.

Тврдња изнета у жалби да окривљени ни у једном тренутку није отварао торбу коју је носио са собом, нити вадио било шта из ње, у суштини представља оцену доказа од стране подносиоца жалбе, а у погледу чињеница које му нису познате, за разлику од оштећених, који су били на лицу места и према њима предузимане радње извршења, па остаје нејасно, како би оштећени уопште знали шта окривљени носи у торби, ако он предмете из торбе није вадио.

Насупрот жалбеним наводима, у прилог веродостојности исказа оштећених су и констатације из потврде о предметима привремено одузетим од окривљеног, број 42276/2023 од 27.07.2023. године, која је сачињена од стране овлашћеног службеног лица Полицијске станице Смедервска Паланка. Наиме, у овој потврди је између осталог, наведно да су од окривљеног одузети управо торба црне боје, један пластични пиштољ црне боје и једна мања секира са држаљом дужине 35 цм и сечивом дужине 12 цм, што правилно утврђује и првостепени суд.

Евентуални лоши односи између окривљеног и оштећеног Верољуба Ђорђевића нису оправдање за предузимање радњи извршења предметног противправног дела предвиђеног у закону као кривично дело. Сем тога, подносилац жалбе износећи разлоге за погрешно утврђено чињенично стање указује на један део исказа оштећеног, не износи га у целости, јер је оштећени на главном претресу од 29.07.2025. године изјавио да то није било први пут да га је окривљени напао, да је два дана пре тога окривљени мотком кренуо на њега и он га је тада ударио два пута али да би се одбранио.

Као неосновани оцењени су и жалбени наводи да окривљени због болести није у стању никога да повреди, јер то и не представља елемент бића кривичног дела, односно противправног дела предвиђеног у закону као кривично дело. Довољно је да је озбиљном претњом од стране окривљеног угрожена сигурност више лица. Наиме, субјективни основ инкриминације манифестује се осећањем страха услед кога се пасивни субјект осећа угроженим. Овај елемент бића предметног кривичног дела несумњиво произилази из исказа оштећених, а овај суд је сагласан са оценом првостепеног суда да су радње које је окривљени критичном приликом предузимао по својој природи и значају такве да представљају озбиљну претњу за живот и тело оштећених.

Став одбране да је првостепени суд донео погрешну одлуку у погледу изречене мере безбедности, те да би се и изрицањем мере обавезног психијатријског лечења на слободи могла остварити сврха изрицања исте није заснован на доказима изведеним у поступку - налазу и мишљењу вештака психијатра, те њеном непосредном изјашњењу на главном претресу, из којих произилази да се с обзиром на противправно дело предвиђено у закону као кривично дело и стање душевне поремећености озбиљна опасност да окривљени учини теже дело може отклонити само мером обавезног психијатријског лечења и чувања у одговарајућој здравственој установи, за шта су дати аргументовани разлози које прихвата и овај суд.

Наиме, на неопходност изречене мере указује и његово актуелно психичко стање, које је последица вишегодишњег нелеченог алкохолизма, а које се манифестује оштећењима бројних психичких функција, у шта окривљени нема увида јер сматра да му лечење није потребно па није био мотивисан за досадашња диспанзерска лечења, већ је сваки пут на лечење довођен у пратњи полиције, у алкохолисаном стању, због чега и став изнет у жалби браниоца нема утемељење у утврђеним чињеницама.

Из изнетих разлога, применом одредби чланова 456. став 2. и 457. Законика о кривичном поступку, одлучено је као у изреци.

Виши суд у Смедереву, дана 29.07.2026. године

Записничар
Тамара Миљковић, с.р.

ПРЕДСЕДНИК СУДА - ВЕЋА
Судија Слађана Бојковић

